

Vlkodlak

Christian Morgenstern

Vlkodlak Jára v noční tmě
od ženy, děti pryč se bral
na hrob, kde kantor ze vsi spal,
a škemral: Prosím, skloňuj mě!

Ten dobrý muž se z rakve zved',
sedl na její parapet
a pravil monstře, které v díku
spínalo tlapy k nebožtíku:

„Ten Jára“ – a kantor zív',
„bez Měroslava, genitiv,
o Mněroslavu, šestý pád,
s Mnouroslavem, a mazej spat.“

Vlkodlak valil oči z důlků,
radosti měl však pouhou půlku
a prosil, že prý chtěl by rád
i v množném čísle pády znát!

Učitel ale neměl páru,
jak má dát Járu do plurálu.
Prý vlkodlaků znal už pár,
však „já“ je jenom singulár.

Vlkodlak zůstal plačky stát –
vždyť k ženě, dětem není pád!!
Protože sám však neměl školy,
zavyl jen „dík“ a zmizel v poli.

Der Werwolf

Christian Morgenstern

Ein Werwolf eines Nachts entwich
von Weib und Kind und sich begab
an eines Dorfschullehrers Grab
und bat ihn: Bitte, beuge mich!

Der Dorfschulmeister stieg hinauf
auf seines Blechschilds Messingknäuf
und sprach zum Wolf, der seine Pfoten
geduldig kreuzte vor dem Toten:

„Der Werwolf“ – sprach der gute Mann,
„des Weswolfs, Genitiv sodann,
dem Wemwolf, Dativ, wie man's nennt,
den Wenwolf, - damit hat's ein End.“

Dem Werwolf schmeichelten die Fälle,
er rollte seine Augenbälle.
Indessen, bat er, füge doch
zur Einzahl auch die Merzahl noch!

Der Dorfschulmeister aber musste
gestehn, dass er von ihr nichts wusste.
Zwar Wölfe gäb's in grosser Schar,
doch „Wer“ gäb's nur im Singular.

Der Wolf erhob sich tränenblind –
er hatte ja doch Weib und Kind!!
Doch da er kein Gelehrter eben,
so schied er dankend und ergeben.